

פריק להו בארבעה וזו. דהיינו סלע: **הא נמי לא שאל**. דהא חזין דהיכל דירוד לסקפ ונתון מעות סלע לשנה ספק יהיו זה פירות ספק לא יהיו זה פירות הוו וצני מעיקרא ומיפרק צהכי: **הס לא הולאה**. בצדיק תליא מילתא ורחמנא אוקמיא אחאי פדיון ואמר צהכי נפרוק: **דלא מלי מסלק** ינה. כל שנתא ואפילו צהתרא דמסלקי: **דשכונה גביה**. אין שכן קרוב ממנו ואם צה הלוה למוכרה אין צבעל מנריה שכן טוב לקנותה כזה: **טרשא דרב פפא**. דלמר לעיל (דף סה). שכרא לא פסיד כו' לית הלכתא כותיה כדלמרחן מאי חזית דלולת צהי דידן זיל צתה דידהו: **מחוזנאי**. צהי מחוזל: **דוקפי רווחא אקרנא**. שקויס פרגמטיא (י) צעלי צהיס ונתנין לתגריס למחצית שכן ושמינן כך וכך שכן יהיה צהן חוקפיין מחצית שכן עס הקרן וכותיין צשטר פלוני חייב לפלוני כך וכך לזמן פלוני: **וכי אסו קמיה**. ואמרי ליה לא הוה רווחא מהימנן להו: סינה **היכל דהיסיה לדידיה**. אם יחא אציך קייס לזמן הפרעון שהוא חסד ומלמינס ומה אם ימות היורשין יגבו הכל: **היורי**. המקבל שדה מחצירו צעשרה כורין לשנה צין מעשה הרצה צין מעשה מעט: **היורי נרשאי**. שהיו צעלי צהיס מליס מעות לענייס על שדומיין וחחריס ומחריס אומס להס כך וכך כורין לשנה: **אימס קנייה**. מלוה להך שדה דלקנייה נהליה לצעליס צתורת חכירות נמצא נוטל רביס קלוזה שהרי אין טורח צה ואף אם תלקה לא יפסיד מחכירותו כלום: **שהינא כמה עידין**. ציד המלוה ועשה הוה ואכל צנכיימא והדר חכרה מינייה: **שפיר דמי**. כדי שלא תנעול דלת דכיון דשהייה גביה ואכל תלת שנין מה לי עצה צה איהו ומה לי חכרייה: **ולאו מילסא היא**. דלפילו שהייה נמי אסור דרביס גמורה היא שאין כאן ספק כעושה ואוכל שפעמיס שמוציא ואינו נוטל: **במתנאי** אין מושיבין

הנוני למחצית שכן. לא יאמר צעל הבית לחנוני הרי פירות נמכרים בשוק ארבע סאים צכלע ואתה מוכרן צחנות פרוטה פרוטה ומשתכר סאה הילך פירות ושך ומכור תמיד והריות נחלוך. וטעמא דמילתא משום דלמריין לקמן (דף קד): הך עיסקא פלגא מלוה ופלגא פקדון סתם המקבל פרגמטיא למחצית שכן מקבל עליו אחריות חזי הקרן צאונסין וזולא הלכך היא פלגא כיון דמיחייב צאונסין מלוה הוה אללו שרי שומא היא אללו צמעות כשער השוק ודינו ליטול חזי שכן נמצא מתעסק צחציו של צעל הצית שהוא פקדון אללו בשכן המתנת מעות המלוה לפיכך אסור: **אלא אם כן נותן לו שכן עמלו**. צחציו: **אין מושיבין תרנגולין למחצית**. לשום ציגיס צדמיס לצעל התרנגולת להושיצה עליהם לגדל אפרוחיס למחצית שכן מה שהיו האפרוחיס שוין יותר על דמי הציגיס דהואיל וזה מקבל עליו אחריות חזי דמי הציגיס אם יתקלקלו או אם ימותו הוה ליה פלגא מלוה שהרי (י) ישומין עליו צדמיס מעכשיו דמיהן עליו צמלוה ונמצא זה נגדל את חציו שכן צמלת מעותיו: **ומזונו**. מזון שהוא מוציא צאפרוחיס: **ואין שמיין עגליס וסייחיס למחצית**. מעכשיו הן שוין כך וכך קבלס עליך לגדלם שנתיים למחצית שכן ולמחצית הפסד אם ימותו: **אלל מקבליס עגליס וסייחיס**. קטניס צלל שומא שאס ימותו לא ישלס כלום ואם יחיו יתלקו ציגייס: **לכשיהיו משולשיס**. לכשיעמדו על שלש גדילתן שלש שור ושלש סוס או יתלקו: **וחמור**. מגדלה עד שתהא טוענת משאוי. כך היה מנהגס לגדלם קודם חלוקה: **גב' ה"ג סנה כפועל צטל**. ובמתניתין לא גרסיין צטל: **כפועל צטל**. משמע כמה אדם רואה ליטול ולישב צטל: **מאי כפועל צטל**. הלא אין יושב וצטל שהרי

הגהות הב"ח

- (א) גב' כמה עידין והדר חכרה שפיר דמי כדי שלא תנעול דלת פפא: לין ולאו מילתא היא: (ב) רש"י ד"ה חקפי וכו' מבעלי צהיס: (ג) ר"ה אין מושיבין וכו' שהרי צשהיס נשומיין עליו: (ד) תוס' ד"ה אלל וכו' שנותן לו שכן:

גליון הש"ס

גב' לרינא דרב צהרא. ע"י לקמן דף עג ע"ב מוס' ד"ה טור: ברתנאי אין מושיבין חנוני. עין לקמן דף קד ע"ב מוס' ד"ה היא:

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה ונתון. משמע דמתנאי טו. ג"כ וכי ה"ר"ק ועמ"ל ועי' במלחמות: [ב] שם מליס מעות צטל היינו כו'. ג"כ ר"ל שמשלם לו על המלחמה ראשונה ולא על העסק כלל וכי סמ"ג והרא"ש ועומ' דבכורות כ"ט צ' ד"ה כפועל כו' אלל הייל שנותין כו' אלל הטור מפרש להיפך שנותן לו על העסק ולא על המלחמה ראשונה ועמ"ס: שם ור"ח פ"י שם כמות כו' וכן פ"י שכן הוה פ"י ה"ר"ק אלל סמ"ג כתב שר"ק מפרש כפי רש"י ומפרש דמי ר"ש מתי"ש תוס' אליבא דר"מ (ועמ"ס רבינו צח"מ פ"י ט"ה ס"ק ג' ו'): [ג] שם לך נראה טו. ג"כ אלל בכורות פ"י היא דללו מציאות כמו כאלן אלל כאלן חוור צהן ופי' כפרש"י ועי' סמ"ג שם וכי' הטור צח"מ פ"י ט"ה ורבי אלל הרמב"ם ור"ע מתי"ש שם כפי תוס' דבכורות ולענין בכורות פ"י הרא"ש שוין פ"י ש"כ כפי תוס' כאלן ואם לענין רביס:

איזהו נשך פרק חמישי בבא מציעא סח.

ונותן לו שברו כפועל במ"ד. אי גרס תנא כפועל צטל אי"כ לא גרסי' צמתני' צטל פירש צקונטרס כפועל צטל מאותה מלככה דצטל מינה היינו שאם היה עושה תחלה מלככה כצדיה ומריח הרצה וזאת היא קלה אומדיס כמה יניח משכרו לעשות מלככה זו וזוהו יותר ממנה שנותנות לעשות כי אין אדם מינה מריח גדול אלא מעט אע"פ שצא לו צטורח יותר ולפירושו אחיא מתניתין כו' שמעון דלמר נותן לו שכן משלס ולא כו' מאיר וקשה לפירושו דקאמר צגמ' אלל סיפא דנפיס טרחא אימא לא סגי ליה כפועל צטל והשתא והלא לפי מה שלא כצדיה נוטל יותר אמאי ס"ד דלא תסגי כפועל צטל ועוד דקמיי צתוספתא (פ"ד) המושיב את חצירו צחנות למחצית שכן נותן לו שכן כפועל צטל דצרי ר"מ [א] משמע דמתנאי אחיא כו' מאיר ולכך נראה לפרש כפועל צטל [ב] היינו כיושב וצטל לגמרי והשתא ח"כ צריכותא דגמרא ומתניתין אחיא כו' מאיר והא דקאמר צגמ' רבי מאיר צין מרובה צין מועט היינו כלומר צין היה עוסק צמלככה מרובה צין היה עוסק צמלככה מועט לעולם נותן לו כפועל צטל ר"ש אומר נותן לו שכן משלס שזומדיס כמה היה רואה ליטול וליבטל צמלככה כצדיה שהיה עוסק ויעסוק צמלככה קלה כו' דהיינו טפי מר' מאיר והא דקמיי צתוספתא צסיפא צת מילתיה דרבי מאיר ור' שמעון אומר נותן לו שכן משלס אלל אינו דומה עושה מלככה ליושב צטל יושב צחמה ליושב צלל לאו צטל לגמרי אלא מאותה מלככה החמורה ומיחלו לעיל צצוק אלל מציאות (דף לא: ושם) גבי השבת אצידה דקמיי נוטל שכן כפועל צטל נראה כפי' הקונטרס מדפריך חסם הא לאו צטל הווא' משמע דפריך משום דמשמע ליה צרימא דקמיי כפועל צטל שנותניס לו כמו שיראה פועל ליבטל לגמרי [ג] לכך נראה לפרש חסם הך דממני אצי כפועל

צטל מאותה מלככה דצטל מינה כדפי' צקונטרס וא"ת אם כן הוה נוטל שכן על השבת אצידה וצכהונס (צ"ק דף טו): אמריין דטעס דשומר אצידה הוי כשומר חסם משום דמאי הנאה קא מטי ליה וע"כ לא קאמרי רבנן טעינה בשכן אלל משום דא"כ לכתוב רחמנא טעינה ולא צעי פריקה וי"ל דאין לחוש אם נוטל שכן כיון שעוסק צמלככה אחרת ומפסיד דהא אם היה שם צית דין היה מתנה ליטול כל מה שמפסיד ועכשיו דליכא צ"ד למה לא יטול כל טרחו וצפרק עד צטל חסם נמי י"ל כפ"ה כיון שמתצטל ממלכתו יכול ליטול שכן: **אלא אם כן נותן לו שכן עמלו**. ומוזונו. הכא לא שייך למימני כפועל צטל דאין מתצטל להאפילה ולהשקותה אלא רגע אחד ציוס אלל חנוני כל עסקו צך דתינא צתוספתא (פ"ד) המושיב חנוני צחנות אם היה אומן לא יעסוק צאונמנו:

אבל מקבליס עגליין וסייחין. תימה מאי קמ"ל פשיטא כיון דאין מקבל עליו אחריות ואי משום דצעי למימני ומגדלין אותן עד שיהיו משולשיין זה היה יכול להשמיענו צרישא לאחר (י) שנתן שכן ויש לומר דקמשמע לן דצתתמא אין מקבל עליו שום אחריות ולא הוי עסקא כיון דצתתמא כשקבל עגליס לא שמו אותם אלא לאחר שגדלו וצאין לחלוק השצח או שמיין אותם כמה השציו ולוהכי תנא צרישא שמיין וצסיפא מקבלין וכשמיין בשעת קבלה צתסם מקבל עליו חזי האחריות כמו צשאר עסקא: **היכל**

צתורה אור השלם
1. יש רעה ראיתי תחת השמש כשנגדה שיצא מלפני השליט.
קבלת י ה

מוסף רש"י

עד שיהו משולשיין. שגישה לשלש שנותיהם וגמרה גדילתם, דהכי שביחי ומעלי למילל (סנהדרין סה: ע"ש).